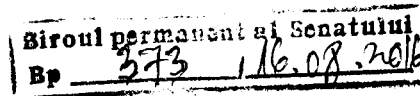
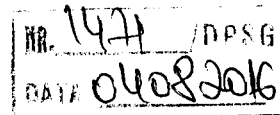

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *proiectul de Lege privind înființarea instituției Avocatului Copilului*, provenit dintr-o propunere legislativă inițiată de doamna deputat PNL Andreea Paul împreună cu un grup de parlamentari PNL, PSD, ALDE, UNPR, UDMR, PLC, Minorități Naționale și Neafiliați (Plx. 139/2016, Bp. 373/2016).

I. Principalele reglementări

Proiectul de lege are ca obiect de reglementare înființarea, stabilirea modului de organizare, a mandatului, a atribuțiilor și a modalității de desfășurare a activității instituției Avocatului Copilului, ca autoritate publică autonomă și independentă față de orice altă autoritate publică care, potrivit proiectului, „veghează la respectarea drepturilor copilului definite în Constituția României, Convenția cu privire la dreptul copilului și alte prevederi legale”.

II. Observații

1. Luând în considerare necesitatea acordării unei atenții speciale protecției drepturilor copiilor, înființarea unei noi instituții în acest scop

trebuie analizată cu responsabilitate, în contextul legislativ și instituțional în materie.

Astfel, considerarea problematicii copiilor ca fiind de interes național și realizarea unor strategii guvernamentale în domeniu, au condus la constituirea unui sistem instituțional complex, care tratează ocrotirea drepturilor copilului nu numai ca o chestiune globală, principială, dar și printr-o abordare sectorială, pe categorii de probleme, care răspunde și unor fenomene care au căpătat amploare în ultimii ani: traficul de copii, exploatarea sexuală în scop comercial, migrația ilegală, copiii refugiați, copiii cu dizabilități, copiii părăsiți în unitățile sanitare, copiii protejați în centrele de plasament ș.a.

Sistemul instituțional actual este diversificat și specializat în conformitate cu problematica deosebit de amplă și complexă pe care o ridică protecția copilului. Acest sistem are componente în funcție de natura situațiilor în care este plasat copilul și de tipul specific de intervenție care se cere: spre exemplu, copilul în cadrul familiei, copilul victimă a violenței, copilul victimă a traficului de persoane sau a exploatării, copilul abuzat sau neglijat în familie, copilul în sistemul sanitar, copilul provenit din familii sărace și abandonul școlar, copilul aflat în conflict cu legea, etc.

Problema monitorizării drepturilor copilului ar trebui, fără îndoială, să țină seama de toate aceste sectoare de activitate și de intervenție, ceea ce presupune anumite mecanisme de colaborare între instituția de monitorizare și toate instituțiile, autoritățile care au atribuții în materie.

Or, astfel cum este concepută în proiect noua instituție, nu vedem cum ar putea aceasta răspunde obiectivelor și scopului enunțate în *Expunerea de motive*. Astfel, cum sunt prezentate în proiect atribuțiile și activitatea Avocatului Copilului, acesta nu ar avea de fapt niciun rol în monitorizarea și statistica drepturilor copilului. Nu se regăsește nicio atribuție privind realizarea unui sistem continuu și coerent de raportare, supraveghere, culegere de date, evidențiere statistică, cooperare cu instituțiile de profil care să conducă la realizarea rolului de monitorizare.

După criteriul atribuțiilor, instituția Avocatul Copilului este concepută mai mult ca o instituție de rang înalt, dar cu o funcție mai mult decorativă, simbolică, iar obiectivele sale sunt ambițios formulate, dar lipsite de mecanismele practice pentru atingerea lor. Se dorește de către inițiatori o nouă instituție „*autonomă și independentă față de orice autoritate publică*”, care *nu poate fi supusă niciunui mandat imperativ sau reprezentativ*, care nu se supune „*instrucțiunilor sau dispozițiilor*” niciunei alte autorități (art. 1), care se conduce „*după interesul superior al copilului*” – dar nu rezultă cine evaluează acest interes și după ce reguli, care poate decide ca

activitatea sa să „*fie confidențială*” (**art. 3**) și acordă protecție fără acordul părinților sau al reprezentantului legal (**art. 12 alin. (2)**).

2. Referitor la soluția propusă la **art. 1 alin. (3)**, potrivit căreia „*Instituția Avocatul Copilului este punct național de contact pentru Convenția Internațională a Drepturilor Copilului*”, precizăm că, deși terminologia consacrată în domeniu nu utilizează o astfel de denumire, apreciem că, în măsura în care inițiatorii se referă la Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului, cunoscută ca și Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, o astfel de atribuție contravine prevederilor art. 5 alin. (7) lit. f) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11/2014 privind adoptarea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative*, potrivit cărora Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție „*centralizează și sintetizează informațiile referitoare la respectarea principiilor și normelor stabilite de Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare, elaborează rapoartele prevăzute la art. 44 pct. 1 din această convenție și urmărește și ia măsurile necesare pentru punerea în aplicare a recomandărilor Comitetului privind drepturile copilului*”.

Sintagma „*punct de contact*” este specifică *Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități*, ratificată prin Legea nr. 221/2010, și nu *Convenției ONU cu privire la drepturile copilului*, ratificată prin Legea nr. 18/1990.

În același timp, considerăm că, prin reglementarea mai sus menționată, potrivit căreia Avocatul Poporului ar fi „*punct de contact*” pentru Convenție intră în contradicție cu prevederile art. 11 lit. h) din aceeași propunere de act normativ, în conformitate cu care Avocatul Copilului „*contribuie la realizarea rapoartelor pe care statele membre sunt obligate să le prezinte Organizațiilor și Comisiilor ONU (...) și dacă este necesar să-și exprime părerea asupra anumitor subiecte în calitate de instituții independente*”.

Rezultă astfel că, deși în opinia inițiatorilor, Avocatul Copilului ar fi punct național de contact, ceea ce presupune reprezentarea statului în raport cu organismele internaționale pe o anumită problemă, ulterior acesta doar „*va contribui*” și va exprima opinii „*în calitate de instituție independentă*” în cadrul procesului de elaborare a rapoartelor de țară, care sunt, în fapt, realizate de alte instituții.

3. Față de mențiunea potrivit căreia „*conform standardelor ENOC și principiilor de la Paris*” monitorizarea drepturilor copilului „*trebuie făcută*”

de o instituție independentă care elaborează politici în domeniul protecției copilului, urmărind aplicarea acestora la nivel local”, menționăm că, potrivit ENOC, *”scopurile instituțiilor independente vor varia de la stat la stat (...) în concordanță cu situația copiilor și în conformitate cu varietatea instituțiilor guvernamentale și non-guvernamentale și a structurilor responsabile cu problematica copilului și a drepturilor omului din statele respective.”*

Este lăsată astfel la latitudinea fiecărui stat competența organizării acestui domeniu, fără ca principiile mai sus menționate să aibă astfel un caracter obligatoriu care ar impune obligația statului român de a înființa o astfel de instituție distinctă.

În acest context, potrivit aceluiași standard, rolul și misiunea instituției Avocatului Copilului vizează *„influențarea legislației, politicilor și practicilor prin formularea unor puncte de vedere la propunerile guvernamentale sau provenite de la terțe părți sau prin formularea unor propuneri de schimbare.”* Rezultă astfel că rolul unei astfel de instituții nu vizează în mod explicit elaborarea de politici în domeniu, ci mai degrabă capacitatea acestuia de asistare a instituțiilor administrative în cadrul acestui proces.

Mai mult, apreciem că în cazul în care Avocatul Copilului ar avea competența de elaborare de politici în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului, o astfel de atribuție poate intra în contradicție cu prevederile legale care reglementează rolul și competențele altor autorități ale administrației publice centrale.

De asemenea, în condițiile în care sistemul de protecție a drepturilor copilului este unul descentralizat nu rezultă cu claritate modalitatea prin care Avocatul Copilului va reuși să *„urmărească implementarea acestora la nivel local”*, având în vedere lipsa de subordonare a autorităților administrației publice locale față de nivelul central, în general, și o eventuală instituție a Avocatului Copilului, în special.

Mai mult, în raport cu justificarea oferită de inițiatorii proiectului de act normativ în raport cu care Avocatul Copilului *„va avea dreptul de a contribui la rapoartele pe care statele trebuie să le prezinte organismelor și comisiilor Națiunilor Unite și instituțiilor regionale”*, apreciem că posibilitatea de a contribui la elaborarea conținutului unor documente de genul celor mai sus menționate nu trebuie să facă obiectul unei legi sau a înființării unei noi instituții, în condițiile în care actuala structură din cadrul Avocatului Poporului realizează deja acest lucru.

Mai mult, potrivit legislației care îi reglementează activitatea, respectiv art. 27 din Legea nr. 35/1997, *„Avocatul Poporului poate fi*

consultat de inițiatorii proiectelor de legi și ordonanțe, care, prin conținutul reglementărilor, privesc drepturile și libertățile cetățenilor, prevăzute de Constituția României, de pactele și celelalte tratate internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte.”

Pe de altă parte, în locul creării unei noi instituții, apreciem că o soluție mult mai simplă și eficientă ar fi fost stabilirea expresă a atribuției de monitorizare și a funcției de raportor pe Convenția ONU privind drepturile copilului în sarcina Avocatului Poporului, prin adjunctul competent cu problema protecției copilului.

4. În ceea ce privește condițiile necesare pentru ocuparea funcției de Avocat al Copilului și de adjunctul acestuia, observăm că există o serie de criterii care nu pot fi cuantificate (**art. 7**): *”experiență recunoscută”* și de *”notorietate”, ”caracter integru”, ”înaltă autoritate morală”, ”sensibilitate față de problemele sociale”*. În aceste condiții, nu vedem nici cum candidații ar putea *”depune acte din care rezultă îndeplinirea condițiilor”* (**art. 8 alin. (3)**).

5. Semnalăm faptul că **art. 12 alin. (2)**, prin formularea generală, necircumstanțiată, încalcă principii de drept fundamentale, care vizează capacitatea de exercițiu a persoanei fizice, responsabilitatea părintească, rolul reprezentantului legal al minorului. Pe de altă parte, se ridică problema cum și-ar îndeplini Avocatul Copilului această atribuție, având în vedere că protecția copilului presupune un sistem articulat de instituții și servicii care interacționează specializat și coordonat, după un plan de măsuri adaptat nevoii fiecărui copil, atâta vreme cât Avocatul Copilului este lipsit de pârghii concrete de acțiune și din proiect nu rezultă vreo legătură a acestei instituții cu sistemul actual de protecție a copilului.

Astfel, în ceea ce privește prevederile **art. 12 alin. (2)**, potrivit cărora *„Avocatul Copilului este obligat să acorde protecție și la cererea copilului, fără acordul părinților sau reprezentanților legali”*, apreciem că acestea nu oferă o reglementare clară cu privire la demersurile și conținutul concret al măsurilor prin care Avocatul copilului poate *„oferi protecție”*.

Cu atât mai mult cu cât apreciem că o astfel de reglementare excede cadrului legislativ în vigoare, care reglementează deja instituțiile și autoritățile care pot institui măsuri de protecție specială față de un copil.

În același timp, prevederi legale extrem de clare există deja și în ceea ce privește situațiile în care se poate trece peste consimțământul părinților sau al reprezentantului legal, astfel încât considerăm că instituirea unei astfel de

competențe în sarcina altei instituții a administrației publice centrale contravine prevederilor legale în vigoare.

Precizăm astfel că, potrivit prevederilor art. 5 alin. (2) din *Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, "Răspunderea pentru creșterea și asigurarea dezvoltării copilului revine în primul rând părinților, aceștia având obligația de a-și exercita drepturile și de a-și îndeplini obligațiile față de copil ținând seama cu prioritate de interesul superior al acestuia."*

În același timp, prevederile art. 65 din același act normativ reglementează situațiile și instituțiile care pot decide instituirea unei măsuri de protecție specială față de copil în cazul în care există sau nu consimțământul părinților, respectiv Comisia pentru Protecția Copilului sau instanța de judecată. Pe cale de consecință, apreciem că prevederile din proiectul de act normativ contravin legislației în vigoare.

Mai mult, în condițiile în care serviciile de protecție specială a copilului sunt organizate în subordinea autorităților de la nivel local, nu rezultă cu claritate ce anume ar reprezenta, în mod concret, "*protecția*" pe care Avocatul Copilului este obligat să o ofere în situația în care acesta nu are în subordinea sa nici servicii specializate, nici autoritățile responsabile de acest lucru.

6. În ceea ce privește prevederea cuprinsă la **art. 12 alin. (3)** potrivit căreia "*În vederea garantării drepturilor copilului și a interesului superior al acestuia, Avocatul Copilului se va sesiza în legătură cu copilul aflat în dificultate și în situație de risc, chiar în lipsa informării sau a acordului părinților sau a reprezentanților legali*", apreciem că aceasta contravine prevederilor art. 261 din Codul civil în conformitate cu care "*Părinții sunt cei care au, în primul rând, îndatorirea de creștere și educare a copiilor lor minori*", respectiv art. 262 alin. (1) potrivit căruia "*Copilul nu poate fi separat de părinți săi fără încuviințarea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.*"

În același timp, legislația specială care reglementează domeniul protecției și promovării drepturilor copilului conține deja prevederi referitoare la modalitățile de intervenție imediată, din partea instituțiilor competente în cazurile copiilor "*aflați în dificultate sau în situație de risc*", motiv pentru care apreciem că introducerea unor noi reglementări într-o lege care reglementează în fapt statutul de funcționare a unei instituții cu rol de monitorizare a modului de respectare a drepturilor copilului nu este justificată.

7. Apreciem că, prin generalitatea atribuțiilor, lipsa de transparență, lipsa oricărui control, desfășurarea de anchete „*proprii*”, nu sunt create premisele optime pentru funcționarea unei instituții publice, ci dimpotrivă, ale unei entități discreționare. Totodată, i s-ar conferi un rol de control distorsionat, disproporționat, fără corespondent în vreun mecanism de desfășurare a activității, în structura de personal, în mijloacele și procedurile de lucru. Invocăm, în acest sens, cu titlu de exemplu, modul în care sunt concepute atribuțiile la art. 13 lit. a), b), c), l), respectiv modalitatea de intervenție prevăzută de art. 24, potrivit căreia, pe baza unei simple petiții – care conține o opinie unilaterală – Avocatul Copilului „*va cere*” repararea imediată a „*dreptului încălcat*”, fără să rezulte în ce fel va fi analizată temeinicia aspectelor sesizate, de către cine și după ce reguli.

De altfel, semnalăm că propunerea conține o serie de texte declarative, generos formulate, enumerate cu funcție de „*atribuții*” ale Avocatului copilului, dar pentru care nu sunt prevăzute mijloace concrete prin care asemenea deziderate ar putea fi realizate. Se găsesc o serie de „*atribuții*” formulate însă într-un mod general, imprecis, în termeni care nu permit stabilirea conținutului atribuției și actul final prin care se poate aprecia dacă această atribuție a fost realizată sau nu (invocăm, în acest sens, atribuțiile enumerate la art. 11, potrivit cărora Avocatul Copilului „*întreprinde acțiuni*”, „*acordă o grijă deosebită copiilor cu dizabilități*” (nefiind indicat în ce formă și prin ce mijloace), încurajează ratificarea, asigură consolidarea participării copiilor la luarea deciziilor, contribuie la realizarea rapoartelor pe care statele sunt obligate să le prezinte Organizațiilor și comisiilor ONU și instituțiilor regionale și dacă este necesar să-și exprime părerea asupra anumitor subiecte „*în calitate de instituții independente*” (nefiind precizat în ce măsură și care este contribuția sa efectivă). Niciuna dintre atribuții nu permite stabilirea clară a acțiunilor și obligațiilor care dau efectivitate rolului Avocatului Copilului și nici verificarea modului și a măsurii în care instituția și-ar îndeplini atribuțiile. Pentru alte atribuții, este imprevizibil modul în care ar putea fi realizate. Exemplificăm prin art. 12 potrivit căruia „*în cazul încălcării drepturilor sau al afectării interesului superior al copilului, Avocatul Copilului desfășoară acțiuni(...) sau (...) este obligat să acorde protecție și la cererea copilului*” sau „*se va sesiza*”, etc, nefiind indicat în ce formă, prin ce mecanisme, prin ce proceduri și prin intermediul căror instituții se vor realiza aceste atribuții. A se vedea, spre exemplu, și modalitatea „*în trepte*” de sesizare, de către Avocatul Poporului a unor autorități administrative sau chiar a Legislativului, deși aceste autorități nu au în mod necesar atribuții de control sau de sancționare una asupra alteia (art. 24-26). De asemenea, la art. 24 se prevede că Avocatul Copilului se

poate adresa „*autorității administrației publice sau entității private care a încălcat drepturile copilului*”, plecând de la premisa că doar acestea pot încălca drepturile copilului, fără a se preciza situația în care o persoană fizică aduce atingere acestor drepturi (probabil în 80% din cazuri, abuzurile asupra copilului sunt cauzate de persoane fizice (părinți, bunici, rude, bone, meditatori, tutori, persoane care au în întreținere copilul, educatori, învățători, ș.a.).

8. În ceea ce privește prevederile **art. 13 lit. d)** din proiectul de act normativ potrivit căroră Avocatul Copilului *”participă la procedura declanșată în fața Curții Constituționale de către Avocatul Poporului în cauzele privind constituționalitatea legislației referitoare la drepturile copilului”*, apreciem că acestea conduc la o suprapunere de atribuții între cele două instituții, putând crea confuzie sau nefiind de natură să contribuie la o mai mare eficientizare sau flexibilizare a intervenției instituționale.

În același timp, în condițiile în care potrivit art. 13 alin. (1) lit. e) - f) din *Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului*, Avocatul Poporului *”poate sesiza Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea legilor, înainte de promulgarea acestora”* respectiv *”poate sesiza direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a legilor și ordonanțelor”*, iar potrivit proiectului de lege același Avocat al Poporului este, în fapt, instituția care *”declanșează procedura în fața Curții Constituționale”*, apreciem că simpla secundare a acestuia de către Avocatul Copilului pe spețe care privesc domeniul său de competență nu reprezintă un element care să aducă o plus valoare față de situația existentă în prezent.

9. În raport cu prevederile **art. 13 lit. k)** din proiectul de lege potrivit căroră Avocatul Copilului *”emite recomandări cu caracter obligatoriu, adresate autorităților administrației publice și entităților private și monitorizează implementarea acestora”*, apreciem că prin definiție o recomandare nu poate avea un caracter obligatoriu.

Astfel, menționăm că una dintre condițiile emiterii actului administrativ de autoritatea competentă și în limitele competenței sale este indisolubil legată de problema competenței autorităților administrației publice, privită ca ansamblul atribuțiilor stabilite de Constituție sau de lege ce conferă drepturi și obligații pentru a desfășura, în nume propriu și în realizarea puterii publice, o anumită activitate de către autoritatea respectivă.

Potrivit legislației în vigoare, respectiv art. 21 alin. (1) – (2) din Legea nr. 35/1997, *”(1) În exercitarea atribuțiilor sale, Avocatul Poporului emite recomandări.*

(2) Prin recomandările emise, Avocatul Poporului sesizează autoritățile administrației publice asupra ilegalității actelor sau faptelor administrative (...).”

Rezultă astfel, că potrivit Constituției României, art. 59 alin. (2), *”Autoritățile publice sunt obligate să asigure Avocatului Poporului sprijinul necesar în exercitarea atribuțiilor sale”*, astfel încât investirea Avocatului Poporului cu competența emiterii unor acte administrative cu caracter obligatoriu în raport cu orice alte autorități ale administrației publice sau entități private excede cadrului legal stabilit prin însăși Constituția României.

Mai mult, potrivit teoriei generale a dreptului, după natura conduitei pe care o prescriu, normele juridice cu caracter de recomandare *„sunt prevederi neobligatorii, adresate unor organizații sociale autonome prin care sunt îndemnate să urmeze o anumită conduită.”*

Pe cale de consecință, prin însăși natura lor, recomandările au un caracter neobligatoriu, semnalând doar necesitatea adoptării unei conduite sau a unor măsuri necesare remedierii unor anumite situații.

10. Considerăm că, nici sub aspectul structurii și organizării instituției, proiectul nu răspunde, în opinia noastră, obiectivelor propuse.

Compartimentul prin care s-ar realiza obiectul principal de activitate al instituției – adică soluționarea de petiții și sesizări din oficiu – se propune a fi constituit din 20 de experți și consilieri; în schimb, celelalte compartimente, de suport, însumează un număr de posturi care îl depășește pe cel principal.

De asemenea, din modul în care se preconizează a fi subordonate compartimentele funcționale din cadrul instituției, nu rezultă modalitatea în care Avocatul Poporului ar putea să-și îndeplinească rolul.

Nu rezultă din proiectul de lege nici câte birouri teritoriale ar trebui să funcționeze, nici care este competența lor teritorială, prevăzându-se doar că se pot înființa birouri teritoriale *”în funcție de necesitate și de resursele financiare disponibile” (art. 34).*

Totodată, menționăm că la nivelul legii, nu trebuie stabilită structura organizatorică și numărul fix de posturi, acestea se fac, de regulă, prin acte normative secundare, în caz contrar, orice mică modificare ulterioară a organigramei sau a numărului de posturi pentru fiecare compartiment nu se va putea face decât prin lege. Prin lege, eventual, se putea stabili numărul

maxim de posturi pentru această instituție, care se va putea ulterior modifica prin hotărâre a Guvernului.

11. Dincolo de aspectele de oportunitate privind crearea instituției Avocatul Copilului, semnalăm existența în textul proiectului și a următoarelor aspecte susceptibile să atragă neconstituționalitatea măsurilor propuse.

Astfel, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, Avocatul Poporului este numit pentru apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Prin urmare, în lipsa vreunor distincții permise de textul constituțional, Avocatul Poporului este cel care are plenitudine de competență în apărarea drepturilor și libertăților tuturor persoanelor fizice. Din această perspectivă, apreciem că înființarea unei noi instituții – aceea a Avocatului Copilului – prin preluarea unui număr de atribuții ale Avocatului Poporului – respectiv apărarea drepturilor și a libertăților copilului, este neconstituțională. Intenția legiuitorului constituant cu privire la rolul, unicitatea și reprezentativitatea instituției Avocatului Poporului rezultă neechivoc din teza a II-a a alin. (1) al art. 58, potrivit căreia (numai) „*adjuncții Avocatului Poporului sunt specializați pe domenii de activitate*”, astfel încât „*alocarea*” unui domeniu specific din obiectul de activitate al Avocatului Poporului poate opera, în actualul sistem constituțional, numai în favoarea unui adjunct al Avocatului Poporului.

Tot neconstituțională apare, în opinia noastră, și modalitatea de numire a Avocatului Copilului. Astfel, dincolo de pertinența soluțiilor propuse, referitoare la durata mandatului de 7 ani, față de mandatul de 5 ani al Avocatului Poporului și adjuncților acestuia, și la numirea Avocatului Copilului și adjuncților acestuia, și la numirea Avocatului Copilului de către cele două Camere reunite ale Parlamentului (**art. 8 alin. (4)**), adică întocmai ca validarea Președintelui României (**art. 82 alin. (2) din Constituție**), deși Avocatul Copilului ar avea doar rang de ministru (**art. 10**), semnalăm că modalitatea de numire este, în opinia noastră, neconstituțională. Potrivit art. 65 alin. (2) din Constituție, cele două Camere ale Parlamentului se reunesc în ședință comună numai în situațiile prevăzute expres în Constituție sau în alte situații stabilite prin regulamentul celor două Camere¹. Nu este permis legiuitorului ordinar să impună reunirea celor două camere în alte situații.

¹ Art. 65 – Ședințele Camerelor

(1) Camera Deputaților și Senatul lucrează în ședințe separate.

(2) Camerele își desfășoară lucrările și în ședințe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor, pentru:

a) Primirea mesajului Președintelui României;

12. În ceea ce privește articolul final potrivit căruia „*orice dispoziții contrare se abrogă*”, dată fiind generalitatea cu care sunt formulate atribuțiile Avocatului Copilului, și lipsa de claritate în stabilirea limitelor și modului de îndeplinire a acestora, acesta nu este conform prevederilor *Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, și generează o serie de riscuri cu privire la actele normative care ar urma să fie considerate abrogate și cu privire la atribuțiile unor autorități și instituții în a căror activitate interferează cu competențele sporite ale Avocatului Copilului.

13. Considerăm că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar conduce la un impact suplimentar asupra cheltuielilor bugetului de stat, care nu este evaluat și prezentat în *Expunerea de motive* și pentru care trebuiau identificate toate sursele de acoperire.

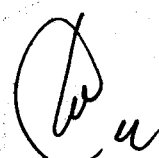
În acest sens, menționăm că, în conformitate cu prevederile legale în vigoare (*Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată*), în situația inițierii unor măsuri care conduc la majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația întocmirii fișei financiare, în care să fie prezentat atât impactul determinat de aplicarea acestor măsuri asupra veniturilor și cheltuielilor bugetare, cât și măsurile propuse în vederea compensării majorării cheltuielilor bugetare, astfel încât să nu fie afectat deficitul bugetar.

-
- b) Aprobarea bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat;
 - c) Declararea mobilizării totale sau parțiale;
 - d) Declararea stării de război;
 - e) Suspendarea sau încetarea ostilităților militare;
 - f) Aprobarea strategiei naționale de apărare a țării;
 - g) Examinarea rapoartelor Consiliului Suprem de Apărare a Țării;
 - h) Numirea, la propunerea Președintelui României, a directorilor serviciilor de informații și exercitarea controlului asupra activității acestor servicii;
 - i) Numirea Avocatului Poporului;
 - j) Stabilirea Statutului deputaților și al senatorilor, stabilirea indemnizației și a celorlalte drepturi ale acestora;
 - k) Îndeplinirea altor atribuții care, potrivit Constituției sau regulamentului, se exercită în ședință comună.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate de la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestui proiect de lege.**

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu
Președintele Senatului